

Дослідження показали що ефективне функціонування та управління організації неможливе без налагодження процесу комунікацій. Вони створюють умови для розкриття ділових та професійних якостей працівників, сприяють створенню творчого потенціалу. Ефективна система комунікацій являє собою синтез теорії організації, структури управління, теорії комунікацій. Комунікації здійснюються в повсякденній роботі при спілкуванні з підлеглими керівниками, на зборах, при читанні документів, розмовах по телефону, складанні документів. Комунікаціями визнаний весь процес виробництва і управління.

#### **Список використаних джерел:**

1. Адаир Дж. Эффективная коммуникация / Дж. Адаир. – М. : Изд-во Эксмо, 2014. – 240 с.
2. Коновченко С.В. Общество – средства массовой информации – власть / С.В. Коновченко. – Ростов на Дону : СКАГС, 2016. – 208 с.
3. Николаева Ж.В. Основы теории коммуникации: [Учебнометодическое пособие] / Ж.В. Николаева – Улан-Удэ : ВСГТУ, 2015. – 274 с.
4. Мескон М.Х. Основы менеджмента / М.Х. Мескон, М. Альберт, Ф.Г. Хедоури; пер. с англ. – М., 2013.
5. Спивак В.А. Современные бизнес-коммуникации / В.А. Спивак. – СПб.: Питер, 2015. – 448 с.

**Зеліско І.М.**

*доктор економічних наук, професор,  
академік Академії економічних наук України;*

**Ху Сун Цзе**

*аспірант,  
Державний університет телекомунікацій*

### **ІННОВАЦІЙНІ ДЕТЕРМІНАНТИ ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНИХ ПІДПРИЄМСТВ**

Сфера телекомунікацій має стратегічне значення у системі формування конкурентоспроможних засад розвитку галузей та сфер національної економіки. Розвиток сучасних телекомунікаційних підприємств відбувається в трансформаційних соціально-економічних умовах функціонування національної економіки та під впливом процесів посилення конкуренції. Сьогодення українського ринку послуг зв'язку та інформатизації характеризується значною динамічністю, потребує постійного швидкого реагування та корегування методів управління, прийняття відповідних стратегічних рішень.

Інноваційний розвиток та інноваційний потенціал підприємств – важлива складова формування їх конкурентоспроможності. Тому, за умов поглиблення

глобалізації та постійного загострення конкурентної боротьби, фундаментом конкурентоспроможності телекомунікаційних підприємств є інновації, які уможливають їх інноваційний розвиток та підвищують рівень конкурентоспроможності сфери телекомунікацій.

Україна у глобальному рейтингу інноваційності Global Innovation Index у 2017 р. посіла 50 місце, причому за окремими компонентами індексу («інноваційні зв'язки», «засвоєння технологій», «креативні товари і послуги», «вплив знань» український бізнес перебуває на дуже низьких позиціях. Окрім Глобального інноваційного індексу визначається рейтинг країн за Індексом інноваційної ефективності. Індекс інноваційної ефективності характеризує створення сприятливих умов для інноваційної результативності. За цим показником у 2017 р. Україна на 11 місці, що на одну позицію вище, ніж у 2016 р. [6].

Світовий економічний форум в Давосі в цьому році проходив під девізом «Створення спільного майбутнього у розрізненному світі». Вперше на цьому форумі був відкритий Український Дім з темою «Україна: креативність, інновації, можливості» [1]. Проте, український бізнес не достатньо приділяє уваги глобальним процесам та ролі інновацій, можливостям їх запровадження для зростання конкурентоспроможності. Розповсюдженою тенденцією останніх років є зменшення чисельності телекомунікаційних підприємств, що впроваджують інновації. В Україні вважаються інноваційно-активними близько 15% підприємств, це звичайно негативно впливає на рівень конкурентоспроможності галузей та національної економіки в цілому [2]. Рівень інноваційної активності телекомунікаційних підприємств також залишається не достатньо високим.

Головним драйвером розвитку людства та загального суспільного прогресу були інновації. На підтвердження цього, Ю. Пахомов зазначає, що за інших різних умов найбільші можливості в нарощуванні якісних темпів економічного зростання отримує країна, що домінує серед інших за вагомістю інноваційного продукту [3].

Згідно із Законом України «Про інноваційну діяльність» від 3 лютого 2004 р. № 1407-IV «...інновації – новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери» [4].

Таким чином, під інноваціями необхідно розуміти нововведення, які несуть позитивні та прогресивні зміни, а також сприяють вдосконаленню процесів та функціонуванню систем.

На сьогодні спостерігаються дві ключові тенденції у сфері телекомунікацій: посилення й ускладнення конкурентних відносин з одного боку та прагнення підприємств до інтеграції бізнес-процесів для досягнення стратегічної стабільності. Розвиток телекомунікаційних підприємств відбувається зі значною динамічністю, проте негативного впливу набуває

падіння платоспроможного попиту споживачів, збільшення кількості послуг, що підвищує загальний рівень конкуренції у сфері телекомунікацій.

Питання життєдіяльності та розвитку підприємства, його здатність вижити та отримати позитивний фінансовий результат у жорсткій конкурентній боротьбі – важлива складова його успішного функціонування. Так, досліджуючи міжнародну конкуренцію, М. Портер презентує конкуренцію як динамічний процес, який розвивається, тобто як ландшафт, що безперервно піддається змінам, на якому з'являються нові товари, нові шляхи маркетингу, нові виробничі процеси та нові ринкові сегменти [5, с. 171].

У сфері телекомунікаційних послуг наявна значна конкуренція серед невеликих провайдерів телекомунікацій, які є підрядниками відомих операторів та провайдерів, що надають послуги доступу до Інтернет. Формування конкурентного середовища телекомунікаційних підприємств відбувається під впливом постачальників технологій та обладнання та споживачів послуг.

Головними секторами конкуренції на ринку телекомунікаційних послуг залишаються мобільний, телефонний фіксований та комп'ютерний зв'язок. На їх долю припадає близько 95% доходів від надання телекомунікаційних послуг [2]. Характерними рисами конкурентного середовища, в якому функціонують телекомунікаційні підприємства є: швидкі технічні трансформаційні перетворення на основі науково-технічних та технологічних змін, подальший розвиток та поглиблення інтеграційних процесів, лібералізаційний вектор розвитку ринку телекомунікаційних послуг, нецінові методи конкуренції, поступове впровадження інновацій.

Формування конкурентоспроможних переваг телекомунікаційних підприємств відбувається під впливом таких негативних чинників: невідповідність існуючої нормативно-правової бази сучасним вимогам сьогодення; недорозвинутість інституту державно-приватного партнерства; недостатня сприйнятливість підприємствами впровадження інновацій; нестача кваліфікованого персоналу; низький рівень інноваційного потенціалу підприємств; невідповідність існуючих інформаційно-телекомунікаційних технологій потребам ринку телекомунікацій; низький рівень попиту на інноваційну продукцію; повільне впровадження технологій третього та четвертого поколінь (3G, 4G) мобільного радіозв'язку; наявна потреба у модернізації телекомунікаційних мереж фіксованого місцевого зв'язку.

Зростання конкурентоспроможності телекомунікаційних підприємств потребує системного підходу щодо застосування інновацій. Основні трансформації відбувалися тільки в контексті технічній модернізації та переформатування організаційної складової в телекомунікаційних підприємствах. Реалізація інноваційної парадигми формування конкурентоспроможності телекомунікаційних підприємств вимагає активної їх участі на світовому ринку високотехнологічних продуктів та інновацій.

### **Список використаних джерел:**

1. Інновації або смерть: як бізнесу вижити на тонучому кораблі «Україна». URL: <http://www.epravda.com.ua/publications/2017/08/16/628080/>

2. Офіційний сайт Державна служба статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>
3. Пахомов Ю. Потрібно сформувати антикризову систему державного менеджменту. Урядовий кур'єр. 20.02.2003. С. 5-6.
4. Про інноваційну діяльність: Закон України від 04.07.2002 р. № 40-IV. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/40-15>
5. Портер М. Международная конкуренция: конкурентные преимущества стран; пер. с англ. Москва: Международные отношения. 2008. 896 с.
6. Explore the interactive database of the GII 2017 indicators. URL: <http://www.globalinnovationindex.org/analysis-indicator>

**Ізюмцева Н.В.**

*кандидат економічних наук, доцент;*

**Крамаренко Д.С.**

*студентка,*

*Харківський навчально-науковий інститут  
Державного вищого навчального закладу  
«Університет банківської справи»*

## **УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ КОМПАНІЇ**

На даний момент, існує велика кількість підходів щодо визначення поняття «управління персоналом». Одні автори акцентують увагу виключно на організаційній стороні управління, інші ж, навпаки, відзначають більше змістовну частину, пов'язану з функціональною стороною управління. Та попри все, кожен автор оперує метою і методами, за допомогою яких можна досягти поставленої мети [1].

Управління персоналом унікальний і багатofункціональний процес, який має властиві йому закономірності та має набути системного характеру і завершеності на основі комплексного вирішення кадрових проблем, введення нових і покращення існуючих форм і методів роботи [2].

Для будь-якої компанії важливо чітко визначити стратегію, щоб згідно неї підбирати працівників для її реалізації. При цьому, потрібно використовувати різні управлінські функції, які спрямують працівників на очікувану поведінку.

Кожне завдання, яке ставить перед собою та чи інша організація, є досить складним та потребує уваги, особливо, в умовах сьогодення.

Широкий спектр прикладів роботи іноземних компаній є свідченням того, що ефективно управління персоналом займає найголовнішу ланку в менеджменті. В умовах ринкової економіки спостерігається боротьба за виживання між компаніями, тому для підтримки конкурентоспроможності компанії та збереження провідного місця серед інших організацій даної сфери